

РЕШЕНИЕ

№ 69

гр. София, 17.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Нели Куцкова

Членове: Яна Вълдобрева
Мария Яначкова

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
като разгледа докладваното от Яна Вълдобрева Въззивно гражданско дело № 20211000502407 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258-чл.273 от ГПК.

С решение от 12.02.2021г., постановено по гр.дело № 2572/2019г. на Софийския градски съд, ГО, 12 състав, е отхвърлен иск с правно основание чл. 441, ал.1, изр. 1-во от ГПК, във връзка с чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ и чл. 45 от ЗЗД, предявен от „Надежда Маркет Ритейл“ ЕООД против В. А. Л. за сумата общо 177 244, 84 лева и „Надежда Маркет Ритейл“ ЕООД е осъдено да плати на В. Л. разноски по делото в размер 230 лева и на основание чл. 38 ЗАДв да плати на адв. И. адвокатско възнаграждение в размер 6 090 лева.

Решението на СГС е постановено при участие на „ДЗИ – Общо Застраховане“ ЕАД -трето лице – помагач на страната на ответника В. А. Л..

Въззивна жалба е подадена от „Надежда Маркет Ритейл“ ЕООД, чрез пълномощника адв. Д. Н., с оплаквания за неправилност и необоснованост. Жалбоподателят сочи, че решението на СГС противоречи на чл.429 ГПК и чл. 263л, ал.1 ТЗ относно субективните предели на изпълнителния лист и солидарната отговорност спрямо кредиторите при разделянето и отделянето на търговски дружества, участващи в преобразуването. Поддържа, че в конкретния случай, доколкото преобразуването е осъществено, чрез отделяне с план за преобразуване, задължението, за което против „Надежда Маркет“ ЕООД е издаден изпълнителен лист, е останало в тежест на преобразуващото се дружество „Надежда Маркет“ ЕООД. Поддържа, че отговорността на „Надежда Маркет Ритейл“ ЕООД е до размера на получените права, очертани в плана за преобразуване, защото ищцовото дружество не е приело задължение към кредитора и същото е останало в тежест на „Надежда Маркет“ ЕООД. Оспорва извода на съда, че

обстоятелството, че в плана за преобразуване се съдържа уговорка, че задължението е останало в патримониума на „Надежда Маркет” ЕООД е от значение само за вътрешните отношения между двете джества. Смята, че това тълкуване на разпоредбата на чл. 263л, ал.1, изр.2 ТЗ е неправилно, тъй като с тази норма размерът на солидарната отговорност се ограничава до размера на правата, придобити с договора или с плана за преобразуване. В тази връзка сочи, че лицата, срещу които и в полза на които може да се приведе в действие изпълнителния лист са изрично посочени в чл. 429 ГПК, а именно-ИЛ може да бъде изпълняван само против правопреемник на преобразувалото се чрез отделяне дружество-длъжник, единствено когато това дружество-правопреемник е придобило, съгласно договора или плана за преобразуване конкретното задължение.

Жалбоподателят сочи, че обжалваното решение противоречи и на нормата на чл. 433, ал.3 ГПК, на задължителната съдебна практика и на ТР на ВКС относно прилагането ѝ, тъй като по делото е категорично установено, че ответникът ЧСИ Л. „автоматично” е вдигнала запорите от 2 банкови сметки на ищеца и по този начин за дружеството са настъпили вреди.

Поддържа, че по делото е категорично установено, че ЧСИ Л. е нарушила разпоредбите на чл. 18 от ЗЧСИ, чл. 263л, ал.1, изр.2 ТЗ, чл. 433, ал.3 ГПК и чл. 441 ГПК, поради което са налице елементите от фактическия състав за ангажиране на отговорността ѝ по чл.74 ЗЧСИ за причинени на ищеца вреди от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение по смисъла на чл. 441 ГПК. Предвид изложеното се иска да бъде отменено решението и вместо това да бъде постановено друго, с което предявеният иск бъде уважен.

В срока по чл. 263, ал.1 ГПК от въззиваемия ответник ЧСИ В. А. Л., чрез пълномощника адв. В. И., е постъпил отговор на въззивната жалба, с който същата се оспорва като неоснователна. Изложени са подробни съображения за правилност и обоснованост на атакувания съдебен акт.

В срока по чл. 263, ал.1 ГПК, третото лице помагач „ДЗИ-Общо застраховане” АД не е взело становище по въззивната жалба

Воззивната жалба е допустима-подадена е в предвидения в процесуалния закон срок от легитимирана страна в процеса против валидно и допустимо съдебно решение, подлежащо на въззивно обжалване, поради което следва да бъде разгледана по същество.

СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, 4 състав, след преценка на изложените от страните твърдения, доводи и възражения и на доказателствата по делото съобразно разпоредбата на чл.235 от ГПК, приема следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба от „Надежда Маркет Ритейл” ЕООД, с която против ЧС. Л. е предявен иск с правно основание чл. 441, ал. 1, изр. 1-во от ГПК, във връзка с чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ и чл. 45 от ЗЗД и чл. 86 ЗЗД за плащане на сумата 177 244, 84 лева.

В исковата молба се твърди, че въз основа на изпълнителен лист от 17.11.2015г. издаден против длъжника „Надежда Маркет” ЕООД по описа на ЧСИ Л. е било образувано изп.дело № 133/2016г. Соци се, че в изпълнителното производство ЧСИ сама определила като длъжник и ищцовото дружество „Надежда Маркет Ритейл” ЕООД, без същото да е определено от съда като такова в ИЛ и без същото да е универсален правопреемник на „Надежда Маркет” ЕООД

и предприела редица неправомерни и незаконосъобразни изпълнителни действия спрямо него, с които нанесла на дружеството вреди в посочения размер.

Ищецът твърди, че е правоприемник на „Фелисити Мениджмънт Корпорейшън” ЕООД, което дружество от своя страна е образувано чрез договор за преобразуване от 26.03.2014г., чрез отделяне от „Надежда Маркет” ЕООД. Сочи, че в договора от 26.03.2014г. изрично било посочено, че задълженията на „Надежда Маркет” ЕООД, поети към „Ем Би Ел” ООД остават за преобразуващото се дружество, а не преминават към „Фелисити Мениджмънт Корпорейшън” ЕООД, поради което смята, че е бил конституиран в изпълнителното производство като солидарен длъжник при отсъствието на предпоставките на чл. 429 ГПК и чл. 263л ТЗ.

Сочи, че на 23.03.2016г. и на 24.03.2016г. по изп.дело № 133/2016г. ЧСИ Л. е наложила запови върху две банкови сметки на ищцовото дружество, че на 21.03.2016г. и на 22.03.2016г. е наложила запови върху вземания на дружеството към трети лица, както и на 02.03.2016г. е наложила възбрана върху недвижими имот собственост на дружеството. Твърди, че в срока за доброволно изпълнение - на 06.04.2016г., ЧСИ е получила пълния размер на вземането по изпълнителния лист, разходите по вдигането на наложените запови и таксите. Поддържа, че след като делото е прекратено поради погасяване на задължението, наложеният запови върху банковата сметка на ищеца в „Юробанк България” АД не е вдигнат до 21.07.2016г. а до ТБ „Д” АД съобщение за вдигане на запови въобще не е изпращано. Сочи също, че с наложената възбрана върху имот на ищеца е налице свръхобезпеченост, тъй като стойността на възбранения имот многократно надвишава стойността на дълга.

В исковата молба се твърди също, че заради незаконосъобразните действия на ЧСИ ищцовото дружество е било принудено да сключи на 25.03.2016г. договор за заем с трето за спора лице, с цел погасяване на сумите по изпълнителното производство. Сочи се, че в срока на договора за заем, който бил определен до 25.04.2016г. ЧСИ не вдигнала наложените запови върху сметки на дружеството, въпреки пълното погасяване на чуждия дълг, поради което ищецът следвало да плати на заемодателя неустойка и лихви върху предоставената в заем сума в общ размер 38 000 лева.

Предвид всичко изложено, ищецът поддържа, че в причинна връзка с описаните незаконосъобразните действия на ЧСИ е претърпял вреди в общ размер 177 244,84 лева, от които 107 777,29 лева-незаканосъобразно събрана сума от ЧСИ, включваща главница, законна лихва, разноси и такси, платени в рамките на изпълнително дело № 133/2016г.; сумата 31 467, 55 лева - мораторна лихва върху посочената главница за периода от 06.04.2016г. до 20.02.2019г.; сумата 38 000 лева – платени неустойка и лихви по договор за заем от 25.03.2016г. и анекси към него.

В срока за отговор на исковата молба ответникът ЧСИ В. А. Л. оспорва предъявения иск по основание и размер. Сочи, че не са налице извършени от нея незаконосъобразни действия по изп.дело № 133/2016г., тъй като ищецът е правоприемник на преобразуващото се дружество „Надежда Маркет” ЕООД-длъжник в изпълнението, по силата на договор за преобразуване от 26.03.2016г. и субективните предели на изпълнителния лист от 17.11.2015г., издаден против „Надежда Маркет” ЕООД, на основание чл.429 ГПК, разпростират действието си и спрямо правоприемника „Надежда Маркет ритейл” ЕООД. Отделно сочи, че по

силата на чл.263л ТЗ за задълженията възникнали до датата на преобразуването, отговарят солидарно всички участващи в преобразуването дружества, освен прекратените. Не оспорва твърденията в исковата молба, че в срока за доброволно изпълнение ищецът е платил дълга-на 24.03.2016г. след наложен заповест по сметка на дружеството в ТБ „Д”АД, банката е превела сумата 1073,21 лева, а на 06.04.2016г. доброволно длъжникът превел сумата 106 704,08 лева- остатък от дължимото по изпълнителното дело, но сочи, че след доброволното плащане наложените заповести върху банкови сметки, върху вземания от трети лица и възбраната са вдигнати незабавно. Смята, че приложените към исковата молба договор за заем и анекси към него са неотнормими към спора, същите са без достоверна дата и са създадени с оглед нуждите на процеса. Предвид всичко изложено ответникът сочи, че не са налице незаконосъобразни действия по изп.дело № 133/2016г. в причинна връзка, с които ищецът е претърпял твърдените имуществени вреди.

Софийският апелативен съд, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност съобразно разпоредбата на чл.235 от ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че въз основа на решение от 06.01.2014г. по арб.дело № 223/2013г. на АС при БТПП, с което „Надежда Маркет“ ЕООД е осъдено да плати на „Ем Би Ел“ ЕООД сумата 71 323,77 лева, с включен ДДС, представляваща възнаграждение по договор за посредничество от 23.11.2010г., ведно със законната лихва, считано от 10.04.2013г., е издаден на 17.11.2015г. изпълнителен лист по търг.дело № 697382015г. на СГС, ТО, VI-9 състав, против „Надежда Маркет“ ЕООД в полза на „Ем Би Ел“ ЕООД за посочената сума.

Не се спори, че на 26.03.2014г. (след постановяване на арбитражното решение) е сключен договор за преобразуване, с който „Надежда Маркет“ ЕООД е било реорганизирано, чрез отделяне, като от преобразуващото се дружество „Надежда Маркет“ ЕООД се отделя имущество, което преминава към приемащото дружество „Фелисити Мениджмънт Корпорейшън“ ЕООД, като последното дружество става правопреемник на „Надежда Маркет“ за отделеното имущество. Преобразуването е вписано в ТР на 08.04.2014г. Видно от приетата по делото справка от ТР по партията „Фелисити Мениджмънт Корпорейшън“ ЕООД същото, считано от 24.03.2015г. е с променено наименование, а именно: „Надежда Маркет Ритейл“ ЕООД.

Въз основа на издадения на 17.11.2015г. изпълнителен лист по молба на кредитора „Ем Би Ел“ ЕООД, на 26.02.2016г. по описа на ЧСИ Л. е било образувано изп.дело №133/2016г. С молбата за образуване на изпълнително производство вискателят е поискал да се извърши цялостно проучване на имуществото на длъжниците; да бъде наложена възбрана върху недвижим имот, собственост на „Надежда Маркет Ритейл“ ЕООД и заповест върху банковите сметки на това дружество, както и заповест върху вземанията му от трети лица. Съдебният изпълнител е конституирал ищцовото дружество като солидарен длъжник в изпълнението, заедно с първоначалния длъжник „Надежда Маркет“ ЕООД.

Установява се от представените в първоинстанционното производство писмени доказателства, че на 29.02.2016г. ЧСИ е изготвила ПДИ, адресирани до „Надежда Маркет“ ЕООД и „Надежда Маркет Ритейл“ ЕООД, които на 24.03.2016г. са получени лично от управителя на двете дружества Т. Т. Г.. На

29.02.2016г. ЧСИ е изпратила до Службата по вписания – София искане за налагане на възбрана върху недвижими имот, собственост на „Надежда Маркет Ритейл“ ЕООД и такава е вписана на 02.03.2016г. На 29.02.2016г. ЧСИ Л. е изпратила запорни съобщения до трети задължени лица, в това число до ТБ „Д“ АД и до „Юробанк България“ АД за налагане на запори върху банковите сметки на длъжника „Надежда Маркет Ритейл“ ЕООД. В двете запорни съобщения, адресирани до банките, съдебният изпълнител е посочил, че в случай на пълно погасяване на задължението, запорът се счита „вдигнат“.

Представено по делото е писмо от 25.03.2016г. от „Юробанк България“ АД, адресирано до ЧСИ Л., според което към датата на налагане на запора-24.03.2016г. по открита на „Надежда Маркет Ритейл“ ЕООД банкова сметка липсва авоар, върху вземането по сметките липсват други запори; дружеството няма банков сейф, нает от Банката и не притежава ДЦК.

Установява се, от писма от 24.03.2016г. и от 30.03.2016г. от ТБ „Д“ АД, адресирани до ЧСИ Л., че към 22.03.2016г. „Надежда Маркет Ритейл“ ЕООД е титуляр на две банкови сметки в банката-в лева и в евро, като на 24.03.2016г. от сметката в лева на дружеството, банката е превела по сметка на ЧСИ сумата 1 073,21 лева. Плащането е удостоверено и с представеното по делото платежно нареждане от 24.03.2016г.

Страните не спорят, а и се установява от приетите по делото писмени доказателства, както и от заключението на ССЧЕ, изготвено от вещото лице А. Т. и от заключението на ССЧЕ на вещото лице В. Д. П., че на 06.04.2016г. по сметка на ЧСИ Л. по изп.дело № 133/2016г.е постъпила от „Надежда Маркет Ритейл“ ЕООД сумата 106 704,08 лева.

На 06.04.2016г. от „Надежда Маркет Ритейл“ ЕООД е поискало от ЧСИ Л. да вдигне наложените запори и възбрана, като видно от представеното по делото копие от молбата, на 06.04.2016г. ЧСИ е разпоредило вдигане на запорите и възбраната. Върху молбата е отбелязано, че уведомленията до третите лица са получени лично от адв. Г. на 06.04.2016г.

На 14.06.2016г. взискателят в изпълнението „Ем Би Ел“ ЕООД е поискал всички събрани по изп.дело № 133/2016г. суми да бъдат преведени по посочена банкова сметка на дружеството.

Представен по делото е договор за заем от 25.03.2016г. сключен между И. Т. Г. и ищеца, по силата на който Г. е предоставил в заем на „Надежда Маркет Ритейл“ ЕООД сумата 104 980 лева, като в чл. 1 е посочено, че тази сума е за погасяване на вземане в размер 107 777,29 лева, претендирано от ЧСИ Л. по изп.дело № 133/2016г. по ПДИ; срокът на договора е до 25.04.2016г., като освен предоставената в заем сума, заемателят е длъжен да плати на заемотателя и лихва в размер 2 500 лева. Според чл. 8 от договора за заем, в случай, че заемателят не върне парите в уговорения срок и действието на договора не е продължено с допълнително споразумение, то дължи на заемотателя неустойка в размер 10 000 лева на месец, за всеки започнат календарен месец след датата на падежа. Представени по делото са три боря анекси – от 25.04.2016г., от 25.05.2016 и от 25.06.2016г. към договора за заем, с който страните удължават срока на договора, както и нотариално заверен на 20.02.2019г. препис от споразумение от 15.02.2018г., с който страните по договора за заем се уговарят, че срокът на плащане на дължимите суми е до 17.02.2019г.

Според заключението на ССЧЕ, изготвена от вещото лице Т., на 06.04.2016г. с три преводни нареждания, на основание договор за заем от 25.03.2016г. заемотодателят И. Г. е превел по сметка на ищцовото дружество общо сумата 104 980 лева. Вещото лице е установило, че получената сума е осчетоводена от ищеца, като в периода от 01.01.2016г. до 10.01.2019г. сметка 499 „други кредитори” е дебитирана с издължени заемни суми на аналитично ниво към И. Г. в общ размер 100 981 лева. Експертът е установил, че възникналите задължения по договора за заем от 25.03.2016г. не са отразени в ГФО на ищцовото дружество за 2016г.

И според заключението на ССЧЕ, изготвено от експерта В. Д. П., в счетоводството на ищцовото дружество е отразено плащане от страна на И. Г. към „Надежда Маркет Ритейл” ЕООД, на основание договор за заем от 25.03.2016г. Според това вещо лице, всички плащания от ищеца, като заемател към Г. като заемотодател са счетоводно отразени, като за периода от 01.01.2016г. до 16.01.2020г. ищецът е платил на Г. по договора за заем и анексите към него общо сумата 142 980 лева, в това число лихва в размер 8 000 лева и неустойка в размер 30 000 лева, които са отразени, платени и осчетоводени на 10.01.2020г. Вещото лице е уточнило, че тези суми са осчетоводени за 2020г. и ще се ползват като данъчна загуба за съответния период, който дружеството ще декларира пред НАП.

В първоинстанционното производство е представено определение № 9748/19.04.2016г. по ч.гр.дело № 4403/2016г. на СГС, ГО, с което е оставена без разглеждане жалба на „Надежда Маркет Ритейл” ЕООД против действия на ЧСИ Л. по изп.дело № 133/2016г. изразяващи се в изпращане и връчване на ПДИ и наложени запори и възбрана върху имущество на дружеството. Това определение на СГС е потвърдено с определение № 3321/30.09.2016г. по ч.гр.дело № 3705/2016г. на САС.

Във въззивното производство са приети като доказателства: удостоверение от ЧСИ Л. с изх. № 690/004.2021г., според което по дългът по изп. дело № 133/2016г. е изплатен и принудителното изпълнение е приключило на 06.04.2016г. и удостоверение от Общинска банка от 03.06.2021г., според което на 30.06.2016г. от банкова сметка с титуляр В. Л. е издаден превод за сумата 101 473,90 лева към бавкова сметка с титуляр „Ем Би Ел“ ЕООД с основание за превода „ИД № 133/2016г. пълно плащане длъжник „Надежда Маркет“ ЕООД.

При така установените факти, Софийският апелативен съд, 4 състав прави следните изводи:

Съгласно чл. 441, ал.1 ГПК частният съдебен изпълнител отговаря при условията на чл.45 от ЗЗД за вредите, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение, а съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ частният съдебен изпълнител отговаря за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност. От текста на двете разпоредби е видно, че отговорността на частния съдебен изпълнител за причинените от него при изпълнение на дейността му вреди е уредена като деликтна. Затова за да възникне същата е необходимо да са налице предвидените в закона предпоставки за това-неправомерно действие или бездействие на съдебния изпълнител, причинени вреди и причинна връзка между тези вреди и действието или бездействието. Действието на съдебния изпълнител ще бъде неправомерно в случай, когато то е предприето въпреки нормативната забрана за извършването му или въпреки това, че не са се налице необходимите за извършването му предпоставки. Същевременно бездействието му ще бъде противоправно, когато не

се предприема действие, което следва да бъде извършено по силата на правна норма или въпреки направеното от съответната страна искане за това, макар и да са налице предвидените в закона предпоставки за извършване на действието. Освен това се изисква и вина на съдебния изпълнител по отношение на противоправното действие или бездействие. В този смисъл решение 207 от 11.04.2019г.. по гр. дело № 3201/2017 г., на IV ГО на ВКС.

При извършване на изпълнението съдебният изпълнител е обвързан от установеното с изпълнителния лист изпълняемо вземане и е длъжен да събере същото. Длъжник по смисъла на Част Пета от ГПК е лицето, срещу което е издаден изпълнителният лист - чл. 406, ал. 1 от ГПК и лицата, посочени в чл. 429, ал. 2 и ал. 3 от ГПК.

Въззивният съд напълно споделя извода на състава на СГС, че „Надежда Маркет Ритейл” ЕООД е правопреемник на „Надежда Маркет” ЕООД, срещу което е издаден изпълнителен лист. Отделянето, при което е възникнало дружеството-ищец, е със завършен фактически състав на 08.04.2014г., тоест след постановяване на арбитражното решение от 06.01.2014г., въз основа на което е издаден изпълнителният лист от 17.11.2015г., послужил като основание за образуване на изп.дело № 133/2012г. по описа на ЧСИ Л.. На основание чл. 298, ал. 2 от ГПК силата на пресъдено нещо относно вземането по ИЛ обвързва и правопреемника „Надежда Маркет Ритейл” ЕООД, тъй като правопреемството е възникнало след постановяване на решението, въз основа на което е издаден изпълнителният лист. Очевидно с цел отделянето да не намали кредиторското обезпечение (имуществото на длъжника) законът предвижда възникване на солидарна отговорност за всички участващи в преобразуването дружества -чл. 263л, ал. 1, изр. 1 ТЗ. Действително, както се сочи във въззивната жалба, според чл. 263л, ал. 1, изр. 2 ТЗ отговорността на всяко дружество е до размера на получените от него права освен на дружеството, на което задължението е разпределено с договора или плана за преобразуване. Тълкувана систематически с изр. 1 обаче тази разпоредба следва да се разбира, като уреждаща вътрешните отношения между солидарните длъжници, а не като ограничаваща пълната им отговорност спрямо кредитора, тъй като противното би противоречало на основния принцип при преобразуване - правата на кредиторите да не бъдат накърнени от самото преобразуване. Ето защо за задълженията, установени с арбитражното решение, въз основа на което е издаден изпълнителния лист от 17.11.2015г. следва да отговарят солидарно и двете дружество – „Надежда Маркет” ЕООД и „Надежда Маркет Ритейл” ЕООД.

Именно поради това, ответникът – ЧСИ Л., като е приложила нормата на чл.429, ал.2 от ГПК, съобразявайки и нормата на чл. 263л ТЗ, конституирайки като длъжник в изпълнението и ищцовото дружество е извършила законосъобразно действие, тъй като, както е посочил състава на СГС това е процесуалния ред, с оглед настъпилото след постановяване на арбитражното решение правопреемство, който се явява годен да защити ефективно интересите на кредитора–взискател. Предвид изложеното, неоснователни са оплакванията във въззивната жалба, че ответникът, като ЧСИ, е нарушила разпоредбите на чл. 429 ГПК и чл. 263л ТЗ.

Не е налице твърдяното от ищцовото - дружество жалбоподател нарушение на правилото на чл. 433, ал. 3 от ГПК.

Ищецът твърди и се домогва да докаже, че е претърпял имуществена вреда в размер 38 000 лева, представляващи платени неустойка и лихви по сключени от

него с трето за спора лице договор за заем от 25.03.2016г. и анекси към него, тъй като ЧСИ е наложила запори върху банковите сметки на ищцовото дружество и след изплащане на задължението по изпълнителното дело не е вдигнала своевременно запорите.

Съдебният изпълнител осъществява принудителното изпълнение до пълното удовлетворяване на материализираното в изпълнителния лист притезание, приключвайки изпълнението само на посочените в чл. 433, ал. 1 ГПК основания. Според разпоредбата на чл. 433, ал.2 ГПК в относимата към процесното изпълнително дело редакция, тоест редакцията преди доп. в ДВ, бр. 86 от 2017г., във всички случаи на прекратяване по ал.1 на чл.433 от ГПК съдебният изпълнител вдига служебно наложените възбрани и запори, след като постановлението за прекратяване влезе в сила. В конкретния случай, според приетото във въззивното производство удостоверение, издадено от ЧСИ, изп.дело № 133/2016г. е „приключило“(изпълнителното производство приключва с изпълнение на задължението и събирането на разноските-чл. 433, ал.2 ГПК в редакцията след изм. ДВ бр.86/2017г.) на 04.06.2016г. В същото време по делото липсват данни, а и не се твърди кога изпълнителното производство е прекратено-видно от обсъдената молба на вискателя от 14.06.2016г. и приетото в производството пред САС удостоверение от Общинска банка, плащането по сметка на вискателя е станало на 30.06.2016г. От друга страна, обсъдените писмени доказателства-молбата от 06.04.2016г. на „Надежда Маркет Ритейл” ЕООД, с която е поискало от ЧСИ Л. да вдигне наложените запори и възбрана, разпореждането на ЧСИ от същата дата за вдигане на запорите и възбраната и отбелязването че уведомленията до третите лица са получени лично от адв. Г. на 06.04.2016г. водят до категоричния извод, че ЧСИ Л. своевременно е изпълнила задължението си, разпореждайки вдигане на наложените от нея в изпълнението обезпечителни мерки. И не на последно място, обстоятелството, че в уговорените в договора за заем и анексите към него срокове за връщане на заетата сума, ищцовото дружество не е изпълнило задължението си към заемодателя, не може да се вмени във вина на ответника ЧСИ, по смисъла на чл. 441, ал. 1, изр. 1-во от ГПК във връзка с чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ и чл. 45 от ЗЗД, доколкото нито се твърди, нито се установява, че след налагането на запора в двете сметки са постъпвали средства, отговарящи на размера на дълга по договора за заем или на части от него, за да се приеме, че именно заради несвоевременното вдигане на запорите дружеството е следвало да плати лихви и неустойка по заемния договор и анексите към него.

Неоснователно е и оплакването на жалбоподателя- ищец за извършено от ЧСИ нарушение на правилото по чл. 441, ал. 2 от ГПК.

Според разпоредбата на чл. 441, ал.2 ГПК е налице незаконосъобразно принудително изпълнение и когато съдебният изпълнител е наложил обезпечения, които са явно несъразмерни с размера на задължението по изпълнителното дело. Тази норма е нова, публ. в ДВ, бр. 86 от 2017г. и не е била действащо право към 2016г., когато от ЧСИ е била наложена възбраната върху недвижимия имот, собственост на ищцовото дружество. Въпреки това следва да бъде посочено, че дружеството не твърди, нито по делото се установи настъпването на реални имуществени вреди, причинени именно от наложената възбрана. Отделно от това, установи се от обсъдените писмени доказателства, че задължението на ищеца в процесното изпълнително производство е изпълнено в резултат на наложените

запори върху банковите му сметки и след плащане в срока за доброволно изпълнение, без да е провеждана публична продажба на възбранения недвижим имот.

Доколкото по делото не се установи неправомерно действие или бездействие на ЧСИ Л., причинени вреди и причинна връзка между тези вреди и действието или бездействието, предявените иски следва да бъдат отхвърлени, като недоказани.

Изводите на въззивната инстанция съвпадат с изводите на първоинстанционния съд, поради което атакуваното решение следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора, на основание чл. 38 ЗАДВ на процесуалния представител на въззиваемия ответник следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер 6090 лева с начислен ДДС.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд, 4 състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 12.02.2021г., постановено по гр.дело № 2572/2019г. на Софийския градски съд, ГО, 12 състав.

ОСЪЖДА „Надежда Маркет Ритейл“ ЕООД да плати на адв. В. И., на основание чл. 38 ЗАДВ, адвокатско възнаграждение в размер 6090 лева с начислен ДДС.

Решението е постановено при участие на „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД-трето лице помагач на страната на ответника.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД при предпоставките на чл.280 от ГПК в едномесечен срок от връчването.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____